Podul de peste Tay

Podul de peste Tay

La Dundee, în faţa coastei scoţiene, furtuna urla ameninţător. Râul Tay, care de obicei era aşa de paşnic ca un peisaj dintr-o ilustrată, se vărsa într-un golf larg şi pitoresc al Mării Nordului. Acum însă, în acest golf, totul era transformat din cauza furtunii. Fluxul izbea cu furie. Vântul de nord-est îşi croia drum adânc în mare şi ridica valuri înfiorător de înalte, cărora furtuna le punea capete de spumă zgomotoase, pe care le lovea apoi cu putere uluitoare şi le topea într-o ploaie sălbatică. Între cele două coaste ale golfului din Marea Nordului, ea, marea morţii, aşezase o centură ucigaşă pentru valurile furioase. În spatele zidului nestatornic de spumă de mare si a valurilor se putea doar bănui ţărmul de apus. Din când în când câte un fulger, ce străbătea printre peticele de nori, lumina într-o fugă nebună coasta opusă. Aceasta doar pentru o secunda, apoi din nou era noapte sinistră.

La izbucnirea fulgerelor se zarea din când în când unul din cele 85 de arcuri ale uriaşului pod de cale ferată, care se întindea pe o distanţă de peste 3.000 de metri peste golful marin. Berbecii greoi de apa se repezeau cu un zgomot înăbuşitor spre pilaştrii si plăcile de oţel ale podului. Din nou un fulger mai luminos, care despică stratul de nori negri, arăta cât de puternic balansa acest pod. Printre mugetele furtunii pătrunse un sunet straniu, strident. Locomotiva trenului accelerat de la Londra şuiera gâfâind. Înaintea podului însă, trenul se opri.

Mecanicul de locomotivă era nehotărât. Oare să îndrăznească sa treacă peste pod de partea cealaltă pe o astfel de vreme?

Zăbovi un timp, apoi trenul porni încet cu o nouă şuierătură stridentă, care se amestccâ în vâjâitul valurilor ce se izbeau si cu bubuitul tunetelor. Mecanicul de locomotivă spera ca podul este suficient de solid pentru a rezista furtunii. Pe liniile tremurânde, roţile se învârtiră încet până la mijlocul podului. Dintr-o data, un troznet asurzitor! Ţipete de groază răsunară în vuietul elementelor dezlănţuite. În câteva clipe, furia uraganului smulse podul pe care se afla trenul şi îl aruncă în prăpastia înfiorătoare.

Poate ai auzit despre aceasta nenorocire. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, în noaptea de 28-29 decembrie 1879. Această tristă întâmplare, care a zguduit odinioară toata lumea, a servit ca inspiraţie poetului Theodor Fontane (1819-1898) pentru una din cele mai mişcătoare balade ale sale.

Toţi cei care s-au aflat în acel tren au sperat că podul va fi rezistent. Ei s-au înşelat. Toţi au murit, atât mecanicul de locomotivă, cât şi cei ce şi-au pus nădejdea în el. La ce i-a ajutat faptul ca nu sperat că vor trece podul fără pericol?

Poate unii călători ce vor să călătorească spre ţelul ceresc, se încredinţează unui „mecanic de locomotivă" care îi conduc peste nişte poduri nesigure. Ei spun: „Am citit în cutare carte sau am auzit de la conferenţiarul acela că am putea avea toată încredinţarea că bunul Dumnezeu ne va primi, dacă totuşi n-am fost chiar aşa de răi, străduindu-ne să facem ceva bun. Doar Dumnezeu este dragoste, iar păcătoşi suntem toţi. Eu am fost totdeauna religios, ba chiar am fost şi botezat. Sper”."

În loc de a ajunge în împărăţia lui Dumnezeu,foarte mulţi s-au prăbuşit în adânc de pe acest pod al ”speranţei că ...”. Într-acolo duce numai un pod, numai un singur drum, pe care Dumnezeu Însuşi l-a stabilit şi despre care Domnul Isus spune: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14.6).